

Sygn. akt VU 623/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Magdalena Marczyńska

Protokolant st. sekr. sądowy Alicja Jesion

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2018 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku W. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o emeryturę

na skutek odwołania W. N.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 3 kwietnia 2017 r. sygn. (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt V U 623/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 kwietnia 2017 roku, znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił W. N. prawa do emerytury, gdyż nie udowodnił on 15-letniego stażu pracy w szczególnych warunkach. Do okresów pracy w warunkach szczególnych organ rentowy nie uwzględnił okresu zatrudnienia wnioskodawcy od dnia 15 lipca 1975 roku do dnia 23 lutego 1978 roku i od dnia 21 stycznia 1980 roku do dnia 30 kwietnia 1991 roku w (...) w M. na stanowisku traktorzysty jako pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. ZUS wskazał, że na podstawie analizy dokumentów dołączonych do akt emerytalno – rentowych nie można stwierdzić, że stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał on prace wymienione w Wykazie A, Dział VIII, poz. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

W odwołaniu z dnia 24 kwietnia 2017 roku W. N. wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do emerytury. W uzasadnieniu wnioskodawca wskazał, że w okresie od dnia 15 lipca 1975 roku do dnia 30 kwietnia 1991 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał obowiązki traktorzysty.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podał, że w okresie od dnia 24 lutego 1978 roku do dnia 10 stycznia 1980 roku wnioskodawca odbywał zasadniczą służbę wojskową, która również nie została zaliczona do stażu pracy w warunkach szczególnych. ZUS nadmienił, że wnioskodawca nie posiada świadectwa pracy w warunkach szczególnych, a z dokumentacji zgromadzonej w sprawie wynika, że pracował na stanowiskach traktorzysty, zaś do jego obowiązków należało także świadczenie prac polowych.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny w sprawie:

W. N., urodzony w dniu (...), złożył w dniu 14 marca 2017 roku wniosek o przyznanie emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Skarżący nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

(dowód: wniosek o emeryturę, k. 1 – 4 akt emerytalnych)

Na dzień 1 stycznia 1999 roku W. N. udowodnił ogólny staż pracy wynoszący 25 lat, w tym 18 lat, 8 miesięcy i 24 dni okresów składkowych, 12 dni okresów nieskładkowych oraz 6 lat, 2 miesięcy i 24 dni okresów uzupełniających. Do stażu pracy w warunkach szczególnych ZUS nie zaliczył wnioskodawcy żadnych okresów zatrudnienia.

(dowód: decyzja z dnia 3 kwietnia 2017 roku, k. 44 akt emerytalnych)

W dniu 15 lipca 1975 roku W. N. zawarł ze (...) w M. umowę o pracę na czas próbny w pełnym wymiarze czasu pracy. Pracodawca powierzył wnioskodawcy stanowisko kierowcy ciągnikowego w (...) w M..

(dowód: umowa o pracę z dnia 15 lipca 1975 roku, k. 5 akt osobowych wnioskodawcy)

W okresie od dnia 24 lutego 1978 roku do dnia 10 stycznia 1980 roku wnioskodawca odbywał zasadniczą służbę wojskową.

(dowód: książeczka wojskowa, k. 3 akt kapitałowych wnioskodawcy)

W dniu 16 stycznia 1980 roku wnioskodawca zwrócił się do (...) w M. z prośbą o ponowne zatrudnienie. W dniu 21 stycznia 1980 roku W. N. powrócił do pracy w (...) w M.. Został zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku traktorzysty w Zakładzie Usług (...).

(dowód: podanie z dnia 16 stycznia 1980 roku, umowa o pracę z dnia 21 stycznia 1980 roku – w aktach osobowych wnioskodawcy)

W kolejnych angażach i umowie z dnia 1 kwietnia 1981 roku (...) wskazywała, że wnioskodawca zajmuje posadę traktorzysty w (...) za wyjątkiem okresu od dnia 1 stycznia 1983 roku do dnia 30 czerwca 1984 roku. Od dnia 1 grudnia 1983 roku wnioskodawca został mianowicie skierowany do pracy jako traktorzysta w (...), co potwierdzone zostało kolejnym angażem z dnia 24 lutego 1984 roku. Pracował tam do 30 czerwca 1986 roku i wrócił do (...)

Ponadto angażem z dnia 27 lipca 1981 roku (...) powierzyła wnioskodawcy stanowisko brygadzysty na wiązałkach na czas trwania kampanii żniwnej.

(dowód: angaż z dnia 30 sierpnia 1980 roku i z dnia 31 października 1980 roku, umowa o pracę z dnia 1 kwietnia 1981 roku, angaż z dnia 27 lipca 1981 roku, angaż z dnia 24 lutego 1983 roku, angaż z dnia 1 grudnia 1983 roku, angaż z dnia 5 marca 1986 roku, angaż z dnia 18 listopada 1986 roku, angaż z dnia 1 października 1988 roku, angaż z dnia 26 sierpnia 1989 roku, angaż z dnia 1 grudnia 1989 roku, angaż z dnia 1 stycznia 1990 roku, angaż z dnia 1 grudnia 1990 roku - w aktach osobowych wnioskodawcy)

W dniach 15 kwietnia 1980 roku, 6 marca 1981 roku, 23 marca 1982 roku, 26 marca 1985 roku, 25 marca 1987 roku, 9 marca 1989 roku W. N. ukończył szkolenia chemizacyjne.

(dowód: zaświadczenie z dnia 15 kwietnia 1980 roku, zaświadczenie z dnia 6 marca 1981 roku, zaświadczenie z dnia 23 marca 1982 roku, zaświadczenie z dnia 26 marca 1985 roku, zaświadczenie z dnia 25 marca 1987 roku, zaświadczenie z dnia 9 marca 1989 roku – w aktach osobowych wnioskodawcy)

Zgodnie z zakresem działania stanowiska pracy traktorzysty odpowiadał za:

- stan techniczny i estetykę powierzonego ciągnika i sprzętu towarzyszącego,
- spuszczenie wody z ciągnika, kombajnu, koparko – spycharki w okresie jesienno – zimowym,

- prawidłowe i rzetelne wypełnianie kart pracy,
- prawidłowe rozliczanie paliwa,
- codzienne zdawanie kart pracy,
- wykonywanie usług zgodnie z decyzją,
- porządek w miejscach wydzielonych do garażowania ciągników, kombajnów, koparko – sypcharki i sprzętu towarzyszącego.

(dowód: zakres działania stanowiska pracy w aktach osobowych wnioskodawcy)

W dniu 4 stycznia 1988 roku pracodawca wyraził zgodę na garażowanie przez wnioskodawcę ciągnika w miejscu jego zamieszkania ze względu na to, że wyjeżdża w nocy po wapno do K..

(dowód: pisma wnioskodawcy i jego pracodawcy z dnia 4 stycznia 1988 roku w aktach osobowych wnioskodawcy)

W oświadczeniu bez daty W. N. podał, że został zapoznany z przepisami bhp i przepisami przeciwpożarowymi na stanowisku pomocnika stolarza.

(dowód: oświadczenie bez daty w aktach osobowych wnioskodawcy)

Z dniem 30 kwietnia 1991 roku stosunek pracy W. N. uległ rozwiązaniu ze względu na likwidację (...) w M..

(dowód: pismo z dnia 30 kwietnia 1991 roku, karta obiegu zmiany w aktach osobowych wnioskodawcy)

W dniu 30 kwietnia 1991 roku pracodawca wystawił wnioskodawcy świadectwo pracy, w którym zaświadczył, że w okresie od dnia 15 lipca 1975 roku do dnia 30 kwietnia 1991 roku zajmował on stanowisko traktorzysty w (...) w M..

(dowód: świadectwo pracy z dnia 30 kwietnia 1991 roku w aktach osobowych wnioskodawcy)

W oświadczeniu z dnia 6 marca 2017 roku, złożonym przy wniosku o emeryturę wnioskodawca stwierdził, że oprócz prac polowych w skład jego obowiązków wchodził transport wapna, złomu i materiałów budowlanych. Oświadczenie to podpisali m.in. S. S. oraz B. S..

(dowód: oświadczenie z dnia 6 marca 2017 roku, k. 17 akt emerytalnych)

Przedmiotem działalności (...) było świadczenie usług dla rolników i innych, a zatrudnieni tam traktorzyści wykonywali w ramach tych usług prace polowe, w tym chemizacyjne lub transportowe. W (...) istniał Zakład Usług (...) oraz (...).

(...) w M. nie wystawiła wnioskodawcy świadectwa pracy w warunkach szczególnych.

(okoliczności niesporna)

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1383 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało zatem rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawca posiada wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawca ma wymagany okres ubezpieczenia, to jest 25 lat, ukończył 60 lat i nie jest członkiem OFE.

Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Prawidłowe rozumienie pojęcia pracy w szczególnych warunkach nie jest możliwe bez wnikliwej analizy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Z zestawienia § 1 i 2 tegoż rozporządzenia wynika, że pracą w szczególnych warunkach jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu. Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, to jest ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy. Należy jednak wskazać, że z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach szczególnych miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Brak

zatem takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy, nie wyklucza dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego.

Okoliczność niedysponowania przez ubezpieczonego świadectwem pracy w szczególnych warunkach nie przesądza zatem jeszcze, że wnioskodawca takiej pracy nie wykonywał. Stanowisko takie wielokrotnie zajmował również Sąd Najwyższy, który między innymi w wyroku z dnia 2 lutego 1996 roku, II URN 3/95 (OSNAP 1996/16/239) stwierdził, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Dowody te należy jednak oceniać rygorystycznie. Oznacza to, że mogą one stanowić podstawę ustaleń faktycznych, jeśli w sposób nie budzący wątpliwości wynikają z nich okoliczności istotne dla przyznania lub wysokości świadczenia z ubezpieczeń społecznych.

Sam fakt zatrudnienia wnioskodawcy w (...) w M. był niesporny między stronami w świetle dokumentów znajdujących się w aktach ubezpieczeniowych oraz osobowych wnioskodawcy. Spornym pozostawał charakter pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w okresie zatrudnienia w tej (...), to jest czy była to praca wykonywana w szczególnych warunkach, czy też nie.

Ustalając zakres prac wykonywanych przez wnioskodawcę w okresie zatrudnienia w ww. (...), Sąd oparł się na dokumentacji pracowniczej w postaci świadectwa pracy, umowy o pracę, angaży, zakresu obowiązków, ale przede wszystkim oświadczeniu wnioskodawcy z dnia 6 marca 2017 roku w przedmiocie wykonywanych obowiązków i zaświadczeń o ukończonych kursach.

Podkreślenia wymaga, że ubezpieczony nie pracował w przedsiębiorstwie wyłącznie transportowym. Przedmiotem działalności (...) było również wykonywanie usług polowych na rzecz rolników. Okolicznością notoryjną jest, że pracownicy zatrudnieni w spółdzielniach kółek rolniczych świadczyli nie tylko obowiązki transportowe, ale i usługi na rzecz rolników. Powyższe wynika też z zakresu obowiązków skarżącego, który musiał świadczyć obowiązki polegające na realizowaniu usług zgodnie z decyzją. Co więcej w znajdującym się w aktach osobowych oświadczeniu W. N. podał, że został zapoznany z przepisami bhp i przepisami przeciwpożarowymi na stanowisku pomocnika stolarza, co nakazuje uznać, że w okresie zatrudnienia wykonywał również i takie prace.

Sąd Okręgowy w pełni aprobuje stanowisko, zgodnie z którym wyłącznie zeznania świadków lub przesłuchanie strony, gdy nie znajdują potwierdzenia w dokumentach pracowniczych, nie stanowią miarodajnego dowodu pracy w szczególnych warunkach (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 5 lutego 2014 roku, sygn. akt III AUa 1368/13). Nie jest bowiem dopuszczalne czynienie ustaleń wyłącznie na podstawie zeznań świadków lub przesłuchaniu stron, w sytuacji gdy z dokumentów wynikają okoliczności przeciwne. Osobowe źródła dowodowe, mają charakter subsydiarny, pomagający w wypełnieniu ewentualnych luk w dokumentacji i nie są wystarczającym dowodem do zakwestionowania, faktów wynikających z dokumentacji pracowniczej.

Z dokumentacji pracowniczej wynikało, że w spornym okresie wnioskodawca zajmował stanowisko traktorzysty. Pracodawca wskazywał przy tym, w jakiej jednostce. Był to mianowicie Zakład Usług (...) oraz w okresie od 1 stycznia 1983 roku do dnia 30 czerwca 1984 roku (...). W żadnym z dokumentów pracodawca nie wskazał, że prace wnioskodawcy polegały wyłącznie na pracach transportowych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Wprawdzie w dniu 4 stycznia 1988 roku pracodawca wyraził zgodę na garażowanie przez wnioskodawcę ciągnika w miejscu jego zamieszkania ze względu na to, że wyjeżdża w nocy po wapno do K., ale nie oznacza to, że wnioskodawca nie wykonywał także prac polowych, przy tym w innych dniach, niż wyjazdy do K..

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadków i wnioskodawcy, że wnioskodawca wykonywał dla (...) wyłącznie prace transportowe. Należy przede wszystkim wskazać, że świadek B. S. nie wykluczył, iż wnioskodawca wykonywał także prace polowe, ponieważ widywał go jedynie raz, dwa razy w miesiącu. Zeznania ww. świadka nie mogły być więc dla Sądu przekonujące, gdyż nie dysponował on dokładną wiedzą o obowiązkach wykonywanych przez skarżącego. Natomiast S. S. najpierw podnosił, że wnioskodawca nie uczestniczył w pracach polowych, następnie wskazując, że

brał udział w akcjach żniwnych. Tym samym uczynił swe zeznania wewnątrznie sprzecznymi. Ponadto ww. świadek podawał, że traktorzyści zatrudnieni w (...) jeździli w polu, a przecież wnioskodawca od 1 stycznia 1983 roku do dnia 30 czerwca 1984 roku właśnie tam pracował.

Co jednak szczególnie istotne zarówno świadek B. S., jak i świadek S. S. podpisali oświadczenie z dnia 6 marca 2017 roku, którego treść jest jasna. Wnioskodawca wskazał w nim, że oprócz prac polowych w skład jego obowiązków wchodził transport wapna, złomu i materiałów budowlanych, co mogą potwierdzić jego współpracownicy. Tym samym Sąd Okręgowy nie uwzględnił zeznań świadka S. S. i wnioskodawcy w zakresie, w jakim podnosili oni, że wnioskodawca w kwestionowanym przez ZUS okresie wykonywał wyłącznie prace transportowe. Powyższe było bowiem, jak już wyżej wspomniano, sprzeczne z ww. oświadczeniem i posiadanymi przez wnioskodawcę uprawnieniami. Nieprzekonujące dla Sądu jest bowiem, jakoby wnioskodawca został wysłany na kursy chemizacyjne i nie wykorzystywał swych uprawnień. Nielogicznym byłoby postępowanie pracodawcy, który udzielałby swoim podwładnym zgody na uczestnictwo w szkoleniach, których nie mogliby oni później wykorzystywać przy wykonywaniu zleconych obowiązków.

Konkludując, nie ma podstaw do zaliczenia spornego okresu do pracy w warunkach szczególnych. Będąc bowiem zatrudnionym na stanowisku traktorzysty ubezpieczony wykonywał nie tylko prace transportowe ujęte w dziale VIII poz. 3 wykazu A do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, ale także prace polowe, przy ochronie roślin i załadunkowe, a także związane z obsługą koparko – spycharki, które nie są wymienione w wykazie A.

Wymienienie w wykazie A, dziale VIII pod pozycją 3 prac kierowców ciągników nie oznacza, że należy uznać za pracę w szczególnych warunkach kierowanie tymi pojazdami przy jakichkolwiek zadaniach, a nie tylko transportowych. Prace uznane za wykonywane w warunkach szczególnych bez względu na miejsce i rodzaj zostały wymienione w dziale XIV zatytułowanym „prace różne”. Tak zostały ujęte np. prace przy spawaniu, czy naprawie pomp wtryskowych. Inne działy wykazu obejmują wymienione w nich prace w powiązaniu z rodzajami zakładów pracy lub ich częściami. Nie można uznać, że praca kierującego ciągnikiem jest zawsze pracą „w transporcie” nawet jeżeli kierujący niczego nie transportuje, lecz wykonuje przy pomocy ciągnika prace polowe.

Jak podkreślił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 3 grudnia 2013 roku, w sprawie I UK 172/13, tylko i wyłącznie prace transportowe wykonywane przez kierowcę ciągników można zaliczyć do prac w transporcie a zatem do prac objętych działem VIII poz. 3 wykazu A. Takie też stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 lipca 2016 roku w sprawie I UK 218/15. Umieszczenie stanowisk traktorzysty i kombajnisty w dziale VIII, to jest w transporcie i łączności, mimo ujęcia ich odrębnie od pracy kierowcy samochodów ciężarowych, autobusów i pojazdów specjalistycznych, łączy szkodliwość tejże pracy nie z faktem prowadzenia pojazdów, lecz z faktem prowadzenia tychże pojazdów przy uwzględnieniu specyfiki „technologii” pracy w transporcie i łączności, i obciążeń psychofizycznych związanych z ich uczestnictwem w ruchu publicznym. Obciążeń, których nie ma, jak uznał ustawodawca, przy wykonywaniu prac na wskazanych stanowiskach w rolnictwie, gdzie dominują prace polowe. W przywołanym rozporządzeniu w dziale X, to jest „W rolnictwie i przemyśle rolno-spożywczym” nie przewidziano żadnych stanowisk przy pracach polowych, które uprawniają do emerytury w obniżonym wieku.

Jak już wskazano, nie ma żadnych podstaw, aby utożsamiać wykonywanie prac polowych z pracami wykonywanymi w transporcie. Nawet więc jeśli ubezpieczony wykonywał prace przy pomocy ciągnika lub kombajnu ale były to prace na roli, to nie można ich zaliczyć do stażu pracy w warunkach szczególnych. Nie można bowiem swobodnie ani dowolnie wiązać konkretnych stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały przypisane w rozporządzeniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2010 roku, sygn. akt II UK 21/10).

Wobec powyższego wykonywane przez wnioskodawcę prace polegające na transportowaniu czy to materiałów budowlanych, czy produktów rolno – spożywczych nie mają przymiotu ciągłości, bo nie były to obowiązki wykonywane w pełnym wymiarze czasu pracy. Skoro zatem w spornych okresach wnioskodawca nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prac wymienionych w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z

dnia 7 lutego 1983 roku, to nie było podstaw do zaliczenia tych okresów do pracy w warunkach szczególnych. Tym samym nie było także podstaw do zaliczenia do takiej pracy okresu odbywanej przez wnioskodawcę służby wojskowej.

Biorąc pod uwagę powyższe uznać należało, iż w toku procesu wnioskodawca nie wykazał, by spełnił przesłankę wykonywania pracy w warunkach szczególnych co najmniej przez 15 lat z tego względu, że nie udowodnił, iż wykonywał prace transportowe w sposób ciągły, w pełnym wymiarze czasu pracy. Fakt ten skutkował koniecznością przyjęcia, że nie spełnia on wymaganych prawem warunków do przyznania prawa do emerytury.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.